

№ 236, що налічує 80 тематичних папок (понад 10 тис. аркушів) документальних матеріалів.

Розвідки львівського дослідника не лише заповнювали ніші в життєписах і творчості письменників світу, історії та культури народів, а й сприяли їхнім дружнім зв'язкам, листуванню, реальній співпраці, тобто справжньому діалогу культур.

Відгук української письменниці з Торонто І. Дибко-Филипчак на смерть І. Лозинського в журналі «Нові дні» так і називався: «Моя пам'ять про особливу людину». Його друзі та знайомі з часопису «Бойки» вшанували пам'ять колеги по перу статтею «Замість квітки на могилу Івана Лозинського». Польські вчені С. Войткевич, А. Гжибовска, Є. Раковські у листах, статтях про львівську полоністику подавали біографію і бібліографію праць І. Лозинського. Відомості про нього занесено в «Українську літературну енциклопедію», в українські та закордонні бібліографічні видання: «Polska bibliografia literacka» (Warszawa, 1965), «Sto padesat let cesko-ukrainsky literarnich styku 1814-1964» (Praga, 1968), «Слов'янська

філологія на Україні (1958-1962), (1963-1967), (1968-1976), (1977-1981)» (К., 1968; 1978-1979; 1983), «Філологічні науки на Україні (1978-1987)» (К., 1980-1989), «Українська література в загальнослов'янському і світовому літературному контексті: В 5 т. Т. 4.» (К., 1991), «Журнал іноземної літератури «Всесвіт» у ХХ сторіччі (1925-2000): Бібліогр. покажч.» (К., 2004).

Праці І. Лозинського зарекомендували себе як достовірне джерело наукової інформації. Оригінальне бачення, своєрідне сприйняття, завжди власний погляд на об'єкт вивчення були основними рисами його полеміки. Незважаючи на складну вдачу, Івана Миколайовича поважали, бо на будь-яке запитання можна було отримати професійну, вичерпну відповідь із посиланням до джерел. Він досягнув усього, чого прагнув: за життя – визнання науковцем, після смерті – персонального бібліографічного покажчика, статті в «Українській літературній енциклопедії». До 80-річного ювілею І. Лозинського готується каталог його приватної бібліотеки. Отже, *vita memoriae*¹ триває.

¹ Життя пам'яті

ДО ЮВІЛЕЮ БІБЛІОГРАФА ТА КНИГОЗНАВЦЯ С. ПЕТРОВА

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРІВ!

22

травня 2007 року виповнилося 60 років Сергієві Степановичу Петрову – українському книгознавцю і бібліографу, журналістові, кандидату філологічних наук.

С. Петров – із родинної династії. Його батько С.О. Петров (1917-1974) – відомий український бібліограф і книгознавець. Після закінчення факультету журналістики Київського державного університету ім. Т.Г. Шевченка Сергій Степанович працював у музейних закладах, зокрема директором Народного музею історії Печерського району м. Києва, зав. відділом музею "Косий капонір" ("Київська фортеця"), провідним науковим співробітником Державного музею книги і друкарства України, зараз – старший науковий співробітник Національного Києво-Печерського історико-культурного заповідника.

С. Петров продовжив фундаментальну бібліографічну працю свого батька "Книга в Україні: Друга половина XIX – поч. XX ст. (1861-1917)", яка виходить у світ завдяки його – без перебільшення – титанічним зусиллям і за підтримки колег із Національної бібліотеки України імені В.І. Вернадського.

У 2004 р. за результатами багаторічних досліджень захистив кандидатську дисертацію "Видавничі справи в Києві (друга половина XIX – поч. XX ст.)" в Інституті журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Його науковим працям притаманне широке залучення й аналіз історичних джерел, глибина теоретичних узагальнень.

Сергій Степанович викладав „Історію книги”, „Бібліографію”, „Друк в Україні” на видавничо-поліграфічному факультеті Національного технічного університету України "КПІ". Він є членом Ради Київської міської організації

Товариства охорони пам'яток історії та культури.

Творчий доробок С. Петрова включає такі праці:

Книга в Україні: Друга половина XIX – початок XX ст. (1861-1917): (Бібліогр. покажч.) № 1. А. – К., 1996. – У співавт.; Книга в Україні, 1861-1917: Матеріали до репертуару укр. кн. Вип. 2-8. – К., 1999, 2001, 2002. – У співавт.; Видавничі справи в Києві (друга половина XIX – початок XX ст.): Автореф. дис. ... канд. філол. наук. – К., 2004; Видавничі справи в Києві (друга половина XIX – початок XX ст.): Дис. ... канд. філол. наук. – К., 2004; Книжкова справа в Києві. 1861-1917. – К.: Тов. УВПК "ЕксОб", 2002. – 344 с.; В бурю: Книговидання у Києві 1917 р. // Вітчизна. – 1987. – № 6. – С. 202-205; Оборонні споруди Києва за рукописними та друкowanними джерелами. – К., 1997. – 49 с.; Київські друкарні (друга половина XIX ст.) // Друкарство. – 1995. – № 5-6. – С. 4-7; Київська школа друкарського мистецтва // Друкарство. – 1996. – № 4-5. – С. 4-7; Кульженко – людина, що присвятила життя книзі // Друкарство. – 1997. – № 1-2. – С. 4-7; Друкарство як мистецтво // Друкарство. – 1998. – № 1/18. – С. 4-8; Так народжувався часопис "Книгарь" // Друкарство. – 2001. – № 1/36. – С. 4-6; Найвідоміший з плеяди київських видавців // Друкарство. – 2001. – № 5/40. – С. 4-7; Видавничі діяльність Київського товариства грамотності // Друкарство. – 2004. – № 1(54). – С. 88-91; Розвиток книговидавництва в Києві // Документознавство. Бібліотекознавство. Інформаційна діяльність: Матеріали міжнар. наук.-практ. конф. – К., 2004. – С. 174-178; Київ. Погляд крізь століття. – К.: Експрес-об'ява, 2001. – 90 с.